

A GOND ALATT

Minek mesterséges légzést adni
egy halottnak? A szám szélén
még ott ült a lélek, mint akinek
van ideje, hogy útra keljen,
ahogy egy ködös szeptemberi
reggelen is nehezen tápáskodsz
ki az ágyból. Akkor a fiatal
lány ajka hozzáért az enyémhez,
és máris átragadtam rá,
mint a bogáncs.

Még percekig küzdött az életemért,
de az élet már külön ágakra
szakadt bennem. A köröm és a haj
tették a dolgukat, a szem betekintett
egy üvegvilágba, szinte látta a nem-
létet. Bomlás lényei jöttek.

Napokig ültem a lány szája szélén,
de bármit evett, nem éreztem
az ízét. Aztán megmerítkeztem
teste medencéiben és titkos
barlangrendszerében. A tüdő
szélsíkálta skót felföld. A mell
belülről, mint tiszta éjjelen
felpillantani a tejútra. A belek
alagútjai városi utcák egy
gyárnegyedben. A gerinc
belsejében zuhanni olyan,
mint ejtőernyővel ugrani
ki egy utasszállító gépből.

Mikor aztán arra kezdett
panaszkodni, hogy valami
fájdalom le-föl járkal
a testében, elhagytam.
A temetésemén már nem
ismertem meg a családtagjaimat.
Vagy rossz időpontban,
rossz városban, rossz
koporsóban kerestem magam?
Maglehet, mert a lányt, amikor
kiröppentem a száján, a zavaró
fényben ősznek láttam, az arcbőrét
petyhüdtnek, és a foga se tűnt a sajátjának.

Akkor végre megszülettem újra.
Fantasztikus lehetőségek.
Volt hat lábam, négy áttetsző
szárnyam, és a vágy bennem,
hogy más lényekből, felmérhetetlenül
nagyokból, amilyenekkel
sohase találkoztam korábban,
szerezem meg az életet.

Az arcomat takaró sisakra
egy dárda volt szerelve,
az ízes vacsoraszagot árasztó
puha felületbe, mint egy fúrótorony,
beleeresztettem ezt a dárdát, és
már szökött is föl rajta a csodálatos,
édes bor. Emberként ilyen sose ittam,
egyáltalán, arra a nyálkás, puha
állatfajtára nem szívesen gondoltam
vissza már. Micsoda lakoma, mikor valaki
a teste tízszeresét is behabzsolhatja.
Hosszú, vékony hasa pirosan kitélik.
Ez maga a szépség.
Részeg vagy a mértéktelen bortól
és élettől. Nem is figyelsz rá, hogy
egy ugyanilyen, mint amin ülsz,
az étterem maga, egy ugyanilyen,
de sötét, de kérges felület közeledik
hozzád. Végre egy kis árnyék az égető

fény ellen. Aztán a súly rádzuhan,
kecses tagjaid összetörnek, a színpompás
nedű már lábad és kiszakadt fejed
öntözi. De kár is ennyi boldogságért!

Akkor fa lettem. Cseresznyefa egy
ház mellett. Mire magamhoz tértem,
már elég nagy. Nem igaz, hogy lassan
növünk, mi fák. Alig ébredtem föl
hideg álmomból, és nyitottam ki sok-sok,
kíváncsi, zöld szemem, önmagammal
lefolytatott, ezernyi helyen élvezett
szerelmi táncom véget is ért,
és piros kis gyerek-ígéreteim
párosával ott hintáztak rajtam.
A sziámi iker a cseresznyénél
a legtermészetesebb dolog. Alig ébredtem
föl, és alig bocsátottam nagy kosarakban
útjára a kicsiket, már hűvösödött,
készültem lefeküdni, elfáradt
szemeim megsárgultak, megpirosodtak,
és én, hogy álmomban véletlen se
tudjam kinyitni, inkább elhullattam
őket. Ne kelljen belenézniem
a fehér és szürke éjszakába. Így teltek
a napok egymás után, és minden nappal
több szemem, szélesebb kilátásom
nyílt. Két buta almafába, akik mellém
telepedtek, bele kellett könyököljek,
udvariasan odébb húzták magukat,
végül is jó fiúk.

Amikor kivágtak, aludtam, de még ma is
hallom, a következő ébredéskor a két
almafa hogy röhögött, alig bírt velük
a tavaszi szél. Sietve ágakat eresztettek
a helyem fölé, az én időmbe. Leveleket
lobogtattak. Nem gondoltam
volna, hogy ilyen aljasok.

Ezután a csalódás után nem akartam
már semmit. Gondolat vagyok,
most is ott ülök a fejedben.

A FUTÓKÖR

63

Fronberg

A malomárok mellett
betonút. A sörkert előtt
krumplival teli utánfutó.
Zsákutca a gát felé.
A felduzzasztott víz szélén,
a kisodródott ágakon:
tollas, zöld hátak.

Sziget a Naabon

Hirtelen alföld a zúgó fölött
átérve. A hármásútból
a középsőt válaszd,
átvezet a bömbölő országút
alatt, és egy fából faragott
keresztnél hidat találsz.
Az élet csiklandozó ujjai,
mint a fák hosszú levelei,
belekapaszzkodnak a napfénybe.

A sodrás iránya

Egy folyó ágainak ritkán
van külön nevük. Ha valamelyiknek
a partjára érsz, abban se vagy biztos,
hogy mozdulatlan lesz-e a felszín
vagy jobbról balra, esetleg
balról jobbra árad-e a víz.
És kövek között vagy csak
rejtett mederben.

Krondorf

64

A futó felkiált, napfényes utcákon rohan,
még tetterős lomb közül a koraőszt
kékje int. Az első házat két
oldalról fogja közre a krumpliföld.
Az egyik udvarba már behúztak
egy kisebbfajta hajót. Megkönnyebbülten
hallgatnak a felduzzasztott vizek a szomszéd
kert mögött. A rét nyirkos árnyai átlépi
a kereszteződést, fehér talpú cipő
olyan hanggal csapódik a betonra,
amire nincs elég pontos szó.
Kopog? Klaffog? Dobog, odaütődik?
Csak tapsol? Tapsikol? Két talp
ha köre, salakra csattan?

Schwandorf

A hídról a legszebb.
Az üres malom mellett,
a gázlónál egy szökőkút lövi
féltemplomnyi magasba a vizet.
A háttal álló kápolna
szükségszerű. A hegyoldalra
mutató templomtorony
meglépetés. A habzó vízben
valaki gumicsizmában pecázik.

Schockoladenweg

Csak az egyik térkép szerint
hívják így a vízparti házak között
hirtelen a zöld felé leszkő gyalogutat.
Elvarázsolt hajnalok botorkálnak
a mindig zizegő felszínű vízen,
és a meredek erdőben bátyjaik,
az elvarázsolt éjszakák.
Egy kétszáz éve erre kóborolt
öreg káromkodása a fák között:
pirosfejű galóca.

A malomárok mellett

A hentesboltnál bukkansz
ki az erdőből, hat tölgyfa,
kaszáló, sárga alma, a tövében
tintagomba, vad, vad telepben.
Az utolsó pár szem ringlót
átvilágítja az alkonyi nap,
az ideiglenes borostyánok
között mókus ugrál, ő maga
kicsit kevésbé ideiglenes.

65

